

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 65/03-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. apríla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť A. D. Bratislava, s. r. o., Odborárska 3/1270, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. V. Z., B., vo veci porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. 9 C 9/99-127 z 18. júna 2001, uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 12 Co 141/2000 z 31. mája 2001 a č. k. 15 Co 498/01-173 z 31. júla 2002 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Nc 94/02 z 27. júna 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. D. Bratislava, s. r. o., o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2003 doručená sťažnosť A. D. Bratislava, s. r. o., Odborárska 3/1270, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. V. Z., B., ktorou namieta porušenie jej práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 9/99-127 z 18. júna 2001, uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 141/2000 z 31. mája 2001 a č. k. 15 Co 498/01-173 z 31. júla 2002 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Nc 94/02 z 27. júna 2002.

Sťažovateľka uviedla, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 9/99 prejednával a rozhodoval vec, v ktorej bola na strane odporcu označená ako A. D., s.r.o., so sídlom Stolárska 31, Bratislava. Okresný súd v predmetnej veci rozhodol 14. júla 1999 rozsudkom, proti ktorému podala sťažovateľka odvolanie 25. augusta 1999, ktoré doplnila podaním z 21. septembra 1999. O tomto odvolaní krajský súd rozhodol tak, že odvolacie konanie zastavil s odôvodnením, že odporca odvolanie neodôvodnil.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, na základe ktorého najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Neskôr právny zástupca sťažovateľky vzal odvolanie späť, v dôsledku čoho bolo odvolacie konanie zastavené, v časti bol zrušený prvostupňový rozsudok a v tejto časti bolo konanie zastavené.

Dňa 17. mája 2001 navrhovatelia požiadali krajský súd o opravu príslušného rozhodnutia tak, aby bolo označené správne meno odporcu A. D. Bratislava, s. r. o., namiesto uvádzaného mena A. D., s. r. o.

Krajský súd uznesením sp. zn. 12 Co 141/2000 z 31. mája 2001 a okresný súd uznesením č. k. 9 C 9/99-127 z 18. júna 2001 žiadosti navrhovateľov vyhovel.

Proti uzneseniu okresného súdu a krajského súdu podala sťažovateľka odvolania a zároveň vzniesla i námietku zaujatosti všetkých sudcov krajského súdu.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že 14. 1. 2002 (správne 14. novembra 2002) bolo právnenému zástupcovi sťažovateľky doručené uznesenie krajského súdu č. k. 15 Co 498/01-

173 z 31. júla 2002, ktorým odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie okresného súdu č. k. 9 C 9/99-127 z 18. júna 2001, spolu s týmto uznesením bolo doručené aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Nc 94/02 z 27. júna 2002, ktorým najvyšší súd vo veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 15 Co 498/01 rozhodol tak, že „sudcovia Krajského súdu v Bratislave E. T. – predsedníčka senátu, JUDr. E. Ď. a JUDr. J. P. nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci“.

S poukazom na uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyhovel jej sťažnosti a vyslovil, že:

„I. Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 9 C 9/99-127 zo dňa 18. 6. 2001 porušil základné právo sťažovateľky A. D. Bratislava, s. r. o., so sídlom Odborárska 3/1270, 831 02 Bratislava na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 15 Co 498/01-173 zo dňa 31. 07. 2002 porušil základné právo sťažovateľky A. D. Bratislava, s. r. o., so sídlom Odborárska 3/1270, 831 02 Bratislava na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. Nc 94/02 zo dňa 27. 06. 2002 porušil základné právo sťažovateľky A. D. Bratislava, s. r. o., so sídlom Odborárska 3/1270, 831 02 Bratislava na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

IV. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 12 Co 141/2000 zo dňa 31. 05. 2001 porušil základné právo sťažovateľky A. D. Bratislava, s. r. o., so sídlom Odborárska 3/1270, 831 02 Bratislava na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 9 C 9/99-27 z 18. júna 2001, uznesenia krajského súdu sp. zn. 12 Co 141/2000 z 31. mája 2001 a č. k. 15 Co 498/01-173 z 31. júla 2002 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Nc 94/02 z 27. júna 2002.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ

mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K porušeniu základných práv sťažovateľky označených v jej sťažnosti malo podľa nej dôjsť uznesením okresného súdu č. k. 9 C 9/99-127 z 18. júna 2001, uzneseniami krajského súdu sp. zn. 12 Co 141/2000 z 31. mája 2001 a č. k. 15 Co 498/01-173 z 31. júla 2002 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. Nc 94/02 z 27. júna 2002.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že uznesenie krajského súdu č. k. 15 Co 498/01-173 z 31. júla 2002, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 9 C 9/99-127 z 18. júna 2001, jej bolo doručené 14. 1. 2002 (zrejme ide o chybu v písaní a správne má byť 14. 11. (november) 2002. Spolu s týmto uznesením jej bolo doručené i uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Nc 94/02 z 27. júna 2002.

Ústavný súd po preskúmaní spisového materiálu okresného súdu sp. zn. 9 C 9/99 zistil, že uznesenie okresného súdu č. k. 9 C 9/99-127 z 18. júna 2001 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 15 Co 498/01-173 z 31. júla 2002 nadobudlo právoplatnosť 11. novembra 2002.

Uznesenie krajského súdu sp. zn. 12 Co 141/2000 z 31. mája 2001 bolo právnej zástupkyňi sťažovateľky doručené 15. júna 2001, keď nadobudlo i právoplatnosť.

Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Nc 94/02 z 27. júna 2002 nadobudlo účinky už 27. júna 2002, pretože toto rozhodnutie ako rozhodnutie nadriadeného súdu, rozhodujúceho len o námietke zaujatosti proti konajúcim zákonným sudcom nenadobúda formálnu ani materiálnu právoplatnosť a iba deklaruje, či sudcovia sú alebo nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí. Preto také rozhodnutie nadriadeného súdu na účely zachovania lehoty na podanie sťažnosti treba považovať za opatrenie, u ktorého plynie lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odo dňa, kedy sa sťažovateľka mohla o opatrení dozvedieť, aj keď sa o tom v skutočnosti nedozvedela. Najvyšší súd rozhodol

27. júna 2002 a až po ňom 31. júla 2002 rozhodoval krajský súd. Po tomto dátume sa sťažovateľka mohla o obsahu rozhodnutia najvyššieho súdu kedykoľvek dozvedieť, ak by bola vyvíjala potrebnú starostlivosť o priebeh jej veci v konaní pred všeobecnými súdmi, pretože takáto možnosť je priamo predvídaná oprávnením sťažovateľky ako účastníčky konania kedykoľvek nahliadnuť do súdneho spisu. Ak tak neurobila, nemôže to byť na prekážku na záver, že od rozhodovania najvyššieho súdu do podania sťažnosti uplynula doba, ktorá je oveľa dlhšia než zákonom ustanovená lehota na podanie sťažnosti.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Preto s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti uznesení všeobecných súdov (15. júna 2001 a 11. novembra 2002), ktorými malo byť porušené základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu, dátum rozhodovania najvyššieho súdu a možnosti sa oboznámiť s obsahom tohto opatrenia, ako to už bolo uvedené a so zreteľom na deň podania sťažnosti na poštovú prepravu (14. januára 2003, čo plynie zo správy príslušného poštového úradu), mal ústavný súd za dostatočne preukázané podanie sťažnosti po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v celom rozsahu ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. apríla 2003